

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 maja 2018 r.,

sprawy **R. M.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt XVIII K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego R. M. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata T.W. – Kancelaria Adwokacka w [...] – kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

R. M. został oskarżony o to, że:

„I. w dniu 9 sierpnia 2015 r. w G., powiatu z., woj. [...] działając z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia K. B. w ten sposób, że zadał mu co najmniej

trzy ciosy niebezpiecznym narzędziem w postaci noża w tył głowy i w plecy powodując ranę ciętą powłok głowy w okolicy ciemieniowo-potylicznej lewej, ranę ciętą lewego przedramienia oraz ranę kłutą górnej części grzbietu, ze złamaniem łuku czwartego kręgu piersiowego kręgosłupa – Th4, krwiakiem nadoponowym kanału kręgowego na wysokości pomiędzy drugim, a szóstym kręgiem piersiowym oraz obrzękiem rdzenia kręgowego w odcinku piersiowym na wysokości Th4, przy czym rana kłutą górnej części grzbietu, ze złamaniem łuku czwartego kręgu piersiowego kręgosłupa – Th4 i krwiakiem nadoponowym kanału kręgowego spowodowała u pokrzywdzonego obustronny niedowład spastyczny kończyn dolnych z zaburzeniami czucia w zakresie kończyn dolnych stanowiący ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa oraz trwałej niezdolności do pracy, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na interwencję bezpośrednich świadków zdarzenia, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art 11 § 2 k.k.,

II. w G., pow. z. woj. [...] bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję kaliber 7,62 x 39 mm w ilości 1 sztuki, który to czyn ujawniono w dniu 09 sierpnia 2015 roku, tj. o przestępstwo z art. 263 § 2 k.k.,

III. w dniu 9 sierpnia 2015 r. w G., pow. z., woj. [...] groził funkcjonariuszom Policji st. asp. A. P. i st. sierż. R. W. pozbawieniem życia poprzez spowodowanie wybuchu gazu z odkręconej przez siebie butli z gazem propan-butan, przy czym groźba ta spowodowała w nich uzasadnioną obawę spełnienia, w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania go, tj. o przestępstwo z art. 224 § 2 k.k.,

IV. w dniu 4 sierpnia 2015 r. w G., pow. z., woj. [...] znieważył słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariuszy Policji asp. szt. K. R. i sierż. szt. K.P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.,

V. w okresie od 1 kwietnia 2015 r. do 8 sierpnia 2015 r. w G., powiatu z., woj. [...] w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie groził K.B. uszkodzeniem ciała, pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonym uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z 12 k.k.,

VI. w dniu 9 sierpnia 2015 r. w G., pow. z., woj. [...] groził Z. P., R. H. pozbawieniem życia poprzez użycie wobec nich broni oraz spowodowaniem wybuchu gazu z odkręconej przez siebie butli z gazem propan-butan, w celu zmuszenia ich do określonego zachowania w postaci odstąpienia od dokonania przez w/w ujęcia obywatelskiego, tj. o przestępstwo z art. 191 § 1 k.k.,

VII. w dniu 9 sierpnia 2015 r. w G., pow. z., woj.[...] groził M.K. pozbawieniem życia poprzez spowodowanie wybuchu gazu z odkręconej przez siebie butli z gazem propan-butan, przy czym groźba ta wzbudziła w zagrożonej uzasadnioną obawę, iż zostanie spełniona, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.”.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 17 marca 2017 r., sygn. akt XVIII K [...], uznał oskarżonego R.M.:

1. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 13 lat pozbawienia wolności,

2. w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I aktu oskarżenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. B. kwotę 80.000 tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

3. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

4. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 224 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 224 § 2 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

5. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego pkt IV aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu orzekł wobec niego karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

6. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

7. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VI aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 191 §1 k.k. i za to na podstawie art. 191 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

8. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII aktu oskarżenia, wypełniającego dyspozycję art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

9. w związku ze skazaniami za czyny opisane w pkt. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8 wyroku na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę łączną 13 lat pozbawienia wolności,

10. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 9 sierpnia 2015 r.

Wydane orzeczenie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego w zakresie rozstrzygnięć z pkt 1, 4, 6, 7, 8 oraz 9.

W zakresie pkt 1 na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił on:

„a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony w dniu 9 sierpnia 2015 r. działając z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia K.B. w ten sposób, że zadał mu co najmniej trzy ciosy nożem w tył głowy i w plecy, w sytuacji gdy oskarżony nigdy swoim zamiarem – także ewentualnym – nie obejmował pozbawiania życia pokrzywdzonego, co winno z kolei skutkować odpowiedzialnością karną R.M. jedynie za spowodowanie u K.B. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa oraz trwałej niezdolności do pracy, tj. art. 156 § 1 pkt 2 k.k.,

b) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak prawidłowej i rzetelnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającej się uwzględnieniem jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego przy całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na jego korzyść poprzez:

- odmowę wiarygodności wyjaśnieniom R.M. w zakresie poprawnych stosunków oskarżonego z pokrzywdzonym oraz okoliczności zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 r., w sytuacji gdy znajdują one potwierdzenie w części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego m.in. w treści zeznań K.S., K.S. czy J.K.,

- odmowę wiarygodności zeznaniom K.S. w zakresie, w jakim podała, że to K.B. wraz z kolegą zainicjował na plaży sytuację konfliktową, prowokował, zaś sam oskarżony nie reagował na zaczepki ze strony mężczyzn i siedział spokojnie w miejscu, gdzie rozłożył swój ręcznik, w sytuacji gdy świadek – z racji pokrewieństwa (matka) z B.S. tj. dziewczyną pokrzywdzonego – nie miała jakiegokolwiek interesu w przedstawianiu stanu faktycznego sprawy w świetle korzystnym dla oskarżonego,

- odmowę wiarygodności zeznaniom K.S. w zakresie, w jakim świadek nie potwierdził okoliczności, że oskarżony wypowiadał groźby pod adresem pokrzywdzonego oraz nieuzasadnione przyjęcie przez Sąd i instancji, iż świadek zasłaniał się niepamięcią obawiając się oskarżonego,

- całkowite pominięcie przez Sąd I instancji fragmentu treści zeznań J.K., który opisał, że to trzech mężczyzn sprowokowali awanturę, zaczepiali oskarżonego, oskarżony unikał konfrontacji z nimi i starał się nie dyskutować, co potwierdza treść wyjaśnień oskarżonego w zakresie przebiegu zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 r.,

- oparcie się przez Sąd I instancji na wybiórczych zeznaniach m.in. K.B., B.S., M.P., D.Ś., S.K., P.B. oraz M.K. i przyznanie im waloru wiarygodności, w sytuacji gdy są one sprzeczne z treścią zeznań pozostałych świadków i zmierzają jedynie do nieuzasadnionego obciążenia oskarżonego odpowiedzialnością za czyny, których się nie dopuścił,

c) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. zw. z art. 167 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o odtworzenie monitoringu z dnia zdarzenia, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bowiem w ocenie oskarżonego zapis nagrania potwierdziłby opis zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 r. przedstawiany przez R.M.”.

Zaskarżonemu wyrokowi w zakresie pkt 6 na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

„a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony w okresie od 1 kwietnia 2015 r. do 8 sierpnia 2015 r. wielokrotnie groził K. B. uszkodzeniem ciała, pozbawieniem życia i zniszczeniem mienia, które to groźby miały wzbudzić u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełniania, w sytuacji gdy powyższe okoliczności nie miały w ogóle miejsca, a ponadto gdyby K.B. faktycznie obawiał się oskarżonego to nie korzystałby z zaproszeń R.M. na wspólne posiłki oraz nie włamałby się do mieszkania oskarżonego w czerwcu 2015 r. w obawie przed „agresywną” i „nieobliczalną” reakcją oskarżonego,

b) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak prawidłowej i rzetelnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającej się uwzględnieniem jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego przy całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na jego korzyść poprzez:

- odmowę wiarygodności wyjaśnieniom R.M. w zakresie poprawnych stosunków oskarżonego z pokrzywdzonym oraz braku żywienia przez oskarżonego urazy w stosunku do K. B.,

- przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom m.in. K. B., B. S. czy M.K. w zakresie, w jakim zeznali, iż oskarżony wielokrotnie groził pokrzywdzonemu, gonił pokrzywdzonego z nożem czy strzelał do niego z wiatrówki”.

W zakresie pkt 4, 7 i 8 na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obrońca zarzucił:

„a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który to błąd miał istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż oskarżony w dniu 9 sierpnia 2015 r. groził komukolwiek pozbawieniem życia poprzez spowodowanie wybuchu gazu z odkręconej przez siebie butli z gazem propan-butan, w sytuacji gdy oskarżony

w trakcie przedmiotowego zdarzenia w żadnym jego momencie nie wypowiadał przedmiotowych gróźb,

b) odmowę wiarygodności wyjaśnieniom R.M. w zakresie, w jakim wyjaśniał, iż w żadnym momencie zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 r. nie groził komukolwiek, że doprowadzi do wybuchu gazu z odkręconej przez siebie butli z gazem propan-butan”.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż oskarżony zostanie uznany za winnego spowodowania u K.B. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa oraz trwałej niezdolności do pracy, tj. przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, zaś w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w pkt III, V, VI i VII aktu oskarżenia wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie wniósł o zasądzenie i przyznanie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, oświadczając, że koszty te nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, w tym apelacji obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 19 września 2017 r. (sygn. akt II AKa [...]) utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Obrońca skazanego zaskarżył także rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego. W wywiedzionej na korzyść skazanego kasacji zaskarżając wyrok w zakresie, w jakim utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego z pkt 1 i 9, zarzucił, na podstawie art. 523 § 1 k.p.k.:

„I. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k. i 7 k.p.k. zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez brak prawidłowej i rzetelnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, przejawiającej się uwzględnieniem jedynie okoliczności niekorzystnych dla oskarżonego przy całkowitym pominięciu okoliczności przemawiających na jego korzyść poprzez:

a) nieuzasadnione poczynienie przez Sąd Apelacyjny w [...] ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziła oskarżenie, z pominięciem dowodów, które je podważały, co stanowiło skutek przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowanie w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż R.M. działał z zamiarem bezpośrednim usiłowania pozbawienia życia K.B., podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie nie pozwala na przyjęcie sprawstwa oskarżonego w kształcie opisanym w akcie oskarżenia,

b) nieuzasadnioną odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie, w jakim odnosił się do czynu przypisanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, w szczególności w części dotyczącej zamiaru pozbawienia życia K.B.,

II. rażące naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2. k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o odtworzenie monitoringu z dnia zdarzenia, co miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, bowiem w ocenie oskarżonego zapis nagrania potwierdziłby opis zdarzenia z dnia 9 sierpnia 2015 r. przedstawiany przez R.M., co w stopniu poważnym ograniczyło prawo do obrony oskarżonego,

III. rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść orzeczenia tj. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony w dniu 9 sierpnia 2015 r. działając z zamiarem bezpośrednim usiłował pozbawić życia K.B. w ten sposób, że zadał mu co najmniej trzy ciosy nożem w tył głowy i w plecy, w sytuacji gdy oskarżony nigdy swoim zamiarem – także ewentualnym – nie obejmował pozbawiania życia pokrzywdzonego, co winno z kolei skutkować odpowiedzialnością karną R.M. jedynie za spowodowanie u K.B. ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci innego ciężkiego kalectwa oraz trwałej niezdolności do pracy tj. art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

IV. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary 13 pozbawienia wolności, w sytuacji gdy – biorąc pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności błędną kwalifikację prawną zachowania oskarżonego opisanego w pkt I aktu oskarżenia – zasadnym jest wymierzenie oskarżonemu kary łącznej w niższym wymiarze”.

Na zakończenie obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie wniósł o zasądzenie i przyznanie kosztów obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, oświadczając, że nie zostały one opłacone ani w całości ani w żadnej części.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie zasadnym wydaje się poczynienie kilku uwag natury ogólnej. Kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych. Zgodnie z obowiązującymi regulacjami kasacja może być bowiem wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Wprawdzie obrońca skazanego R.M. podnosi szereg zarzutów rażącego naruszenia prawa, niemniej jednak kasacja jawi się, jako oczywiście bezzasadna.

Jak zasadnie podniósł prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację przepisy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. „może naruszyć tylko ten Sąd, który samodzielnie czyni ustalenia, a nie jedynie ocenia ustalenia już dokonane i sposób ich poczynienia” (k. 3 odpowiedzi na kasację). Powołane przepisy mogą stanowić podstawę zarzutów kasacyjnych tylko wtedy, gdy sąd odwoławczy odmiennie oceni zgromadzony w sprawie materiał dowodowy lub przeprowadzi postępowanie dowodowe, uzupełniając w ten sposób przewód sądowy. Żadna z powyższych okoliczności w rozpoznawanej sprawie nie miała miejsca. Sąd odwoławczy nie uzupełniał ani przewodu sądowego poprzez przeprowadzenie dodatkowych dowodów, ani też nie dokonał odmiennej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co wprost wynika

z lektury orzeczenia Sądu Apelacyjnego i akt sprawy. Analiza zarzutu z pkt 1 kasacji nieodparcie prowadzi do konkluzji, iż jej autor *de facto* kwestionuje dokonane w sprawie ustalenia faktyczne w zakresie strony podmiotowej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za który R.M. został skazany przez Sąd I instancji, a jego stanowisko w tym zakresie zostało w pełni zaaprobowane i przyjęte jako własne przez Sąd Apelacyjny. Tak sam zarzut, jak i jego uzasadnienie, sprowadzają się do przedstawienia braku zamiaru podjęcia próby pozbawienia życia pokrzywdzonego (wg skarżącego posłużenie się nożem, czy miejsce zadawania cisów nie przesądza o zamiarze, mając na uwadze opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej, zdaniem których obrażenia te nie stanowiły zagrożenia życia dla pokrzywdzonego), braku motywu działania skazanego, czy wcześniejsze prowokacyjne zachowanie pokrzywdzonego. W konkluzji zarzut ten sprowadza się do stanowiska, iż R.M. nie można przypisać popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a jedynie jego zachowanie wypełnia znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Wszystkie te okoliczności stanowią oczywistą polemikę z ustaleniami faktycznymi dokonanyymi przez Sąd Okręgowy. Obowiązek dokonywania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego, ale także skarżącego, który temu obowiązkowi nie sprostął. Przyjęta przez obrońcę skazanego „metoda” prostego zanegowania oceny dowodów, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie może przynieść oczekiwanych skutków, albowiem ogranicza się *de facto* do stwierdzenia, że walorem wiarygodności winny być obdarzone wyłącznie dowody korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia jego samego. Sąd Apelacyjny mając możliwość odniesienia się do stawianych w tym zakresie zarzutów apelacyjnych, skrupulatnie je przeanalizował, uznając, iż ustalenia i rozważania Sądu I instancji są prawidłowe i rzetelne, a kwalifikacja prawna czynu z pkt 1, właściwa. Analiza dowodów i ich wzajemne powiązania dały podstawę Sądowi Okręgowemu do uznania sprawstwa i winy skazanego w zakresie popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Jak podkreślił

Sąd, zamiar bezpośredni pozbawienia życia pokrzywdzonego wynikał z szeregu okoliczności, takich jak: negatywne nastawienie do pokrzywdzonego z powodu odbicia dziewczyny oraz dokonanej kradzieży, skutkowały agresją ze strony skazanego i chęcią wyładowania negatywnych emocji, rodzaj użytego narzędzia (noża), czy sposób posłużenia się nim – zadanie co najmniej trzech ciosów w tył głowy i w plecy, skutkujących dwiema ranami ciętymi powłok głowy w okolicy ciemieniowo-potylicznej lewej oraz lewego przedramienia oraz raną kłutą górnej części grzbietu, ze złamaniem łuku czwartego kręgu piersiowego kręgosłupa Th4, krwakiem nadoponowym kanału kręgowego. Usytuowanie tych ciosów, zdaniem Sądu, wskazuje, iż skierowane były w najbardziej newralgiczne (z punktu widzenia funkcjonowania organizmu) części ciała. Sąd Okręgowy ustalił, a Sąd Apelacyjny uznał te ustalenia jako swoje, że pierwszy cios skazany zadał, gdy pokrzywdzony był do niego odwrócony plecami, gdy uciekał. „Bezpośrednio przed zadaniem uderzeń wypowiadał słowa będące zapowiedzią pozbawienia życia K.B. Następnie po ataku śmiał się i triumfował, po czym uciekł z miejsca zdarzenia. (...)” (k. 28 uzasadnienia SO). Uwadze orzekającego Sądu, wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie uszły zeznania świadków J.K. i K.S. Ich oceny Sąd dokonał odpowiednio na k. 22 i 24 uzasadnienia. Sąd Apelacyjny nie miał zastrzeżeń i żadnych wątpliwości co do tej oceny. Twierdzeniom skarżącego, iż skazany „nie wypowiadał się, że zabije K.B.” przeczą, uznane za wiarygodne, zeznania świadka K.S., w obecności której skazany wypowiadał słowa będące zapowiedzią pozbawienia życia pokrzywdzonego.

Niewątpliwie ma rację obrońca, gdy podnosi, iż z treści opinii biegłych wynika, „że obrażenia spowodowane przez R.M. nie stanowiły zagrożenia życia dla pokrzywdzonego” (k. 5 kasacji). Obrońca pomija jednak ustne wypowiedzi biegłych złożone na rozprawie głównej, z których wynika, co nie uszło uwadze Sądu Okręgowego, że obrażenia spowodowane przez R.M. nie stanowiły zagrożenia życia dla pokrzywdzonego, z uwagi na fakt, że K.B. udzielono szybko pomocy medycznej na miejscu zdarzenia. Na rozprawie biegłe zwróciły uwagę na to, że gdyby pomoc medyczna nie została udzielona na czas, to z dużym prawdopodobieństwem obrażenia te stanowiłyby zagrożenie dla życia pokrzywdzonego, bowiem mogłoby dojść do narastania obrzęku rdzenia kręgowego

(k. 905/tom I, k. 29 uzasadnienia SO). O przypisaniu więc skazanemu sprawstwa w zakresie czynu z punktu I aktu oskarżenia przekonuje przede wszystkim zamiar, jaki towarzyszył mu podczas ataku na K.B.

Uwagi poczynione w związku z zarzutem I kasacji pozostają aktualne w zakresie zarzutu z pkt III, tj. błędu w ustaleniach faktycznych i uznania, iż skazany działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego K.B. tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., w sytuacji, gdy skazany „nigdy swoim zamiarem – także ewentualnym – nie obejmował pozbawienia życia pokrzywdzonego” (k. 3 kasacji), co powinno, zdaniem skarżącego, skutkować jedynie przypisaniem mu czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Stawianie Sądowi Apelacyjnemu zarzutu obrazy przepisu art. 424 § 1 k.p.k. w sytuacji, gdy nie czynił on nowych ustaleń a zaakceptował ich ocenę dokonaną przez Sąd I instancji, jawi się jako bezzasadny. Tylko bowiem w przypadku „dokonania przez sąd odwoławczy nowych ustaleń, nakłada na ten organ procesowy obowiązek wskazania w uzasadnieniu orzeczenia przesłanek zajętego stanowiska, według reguł przewidzianych dla uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji w art. 424 § 1 k.p.k., a także wykazania błędu w rozumowaniu tego sądu, będącego podstawą odmiennych ustaleń” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2008 r., V KK 376/07, Lex nr 406867). Ponieważ w rozpoznawanej sprawie Sąd Odwoławczy nie czynił nowych ustaleń, nie mógł naruszyć powołanego przepisu.

Także zarzut z pkt II kasacji należy uznać za niezasadny. Wniosek o odtworzenie monitoringu z dnia zdarzenia był przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego, który go oddalił na rozprawie głównej w dniu 16 grudnia 2016 r., uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie (k. 849/tom I). Sąd podkreślił, iż z akt sprawy wynikało, że kamery monitorujące nie zarejestrowały przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania, a jedynym fragmentem zapisu monitoringu, który ma związek z zachowaniem oskarżonego jest zapis, wraz ze zdjęciami, dołączony do akt sprawy. Stanowisko Sądu I instancji zyskało akceptację Sadu Apelacyjnego, który dodatkowo podkreślił na k. 8 uzasadnienia, iż dowód ten *de facto* nie miałby rangi pierwszorzędnej w sytuacji, gdy „wszystkie

(bez wyjątku) dowody potwierdzają sprawstwo oskarżonego – wszak i on sam nie zaprzecza jakoby to on właśnie był sprawcą poważnych obrażeń u pokrzywdzonego.”

Również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary należy uznać za chybiony i zgodzić wypada się ze stanowiskiem prokuratora, który podnosi, po pierwsze, iż obrońca skazanego nie zawarł w uzasadnieniu kasacji jakiegokolwiek argumentacji na poparcie swojego zarzutu. Po drugie, zarzut ten pozostaje w sprzeczności z wcześniejszymi dywagacjami skarżącego. Skoro autor kasacji kwestionuje przypisanie skazanemu zamiaru bezpośredniego usiłowania pozbawienia życia pokrzywdzonego, to niedorzeczne jest kwestionowanie wysokości wymierzonej na tej podstawie kary.

Sygnalizowanie przez obrońcę skazanego, na etapie postępowania kasacyjnego, konieczności prowadzenia dalszego postępowania dowodowego w postaci przesłuchania trojga świadków, jest nieporozumieniem (ostatni akapit kasacji k. 7 kasacji), a ewentualna zasadność przeprowadzenia takich czynności pozostaje do rozważenia na gruncie instytucji wznowienia postępowania.

Na koniec, dla porządku, należy zauważyć, że podniesione w kasacji zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary są niedopuszczalne. Z treści art. 523 k.p.k. wynika przecież, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych może być wyłącznie obraza prawa, a nie fakty, natomiast zakaz podnoszenia zarzutu rażącej niewspółmierności kary wynika wprost z art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.